

Кутмичевца, която, споредъ Палаузова, была юго-западната страна на Македонія, между р. Вардаръ и Скопія до Акрокеравнскыѣ горы, а оттамъ чакъ до Костура и Водянтъ или Водина. ⁽²²⁾

Друго, което отличава този періодъ е туй, че Господарственната самостоятелность на Българія ёще повече са утвърдила въ правленіето на Бориса (843 — 885) и на Симеона (888 — 927), който е нареченъ *Великий*. — При Бориса бълг. царство разширочи придѣлытъ си, а при наслѣдника му Симеона, то са усили и достигнѣ най-цвѣтѣще състояніе. ⁽²³⁾

Въ първия періодъ на Исторіята ный видѣхмы, че *Тербель* былъ първый отъ българскыѣ владѣтели който приелъ титлата *царь*; преди него и подиръ него, видиса, тѣ сж носѣли повече титлата *кралье*. Сега пакъ Симеонъ са нареклъ *царь болгарский* съ която титла той нанесе страхъ на Византія. Симеонъ, който наслѣди баща си на царството, приелъ наслѣдственно и неговото желаніе — да устрои независимо духовенство за народа си, въ което и сполучи наистинѣ, но съ него ёще повече разви враждата между двѣтъ правителства, която са продължи и прѣзъ сичкото време на неговото царуванье. ⁽²⁴⁾

« Рѣдко едно евленіе представляла е Българія въ Славенскый міръ въ исхода на IX и въ началото на X вѣкъ, казва Палаузовъ. ⁽²⁵⁾ Едвамъ преминѣхъ нѣколко години отъ какъ Българія прие христіанската вѣра, и тя вече станѣ центъръ на славенското образование и разсадникъ на онова образование, кое-

⁽²²⁾ С. Палаузовъ: Вѣкъ болгарскаго царя Симеона, 31. —

⁽²³⁾ Глед. Пакъ тамъ стр. 29—33.

⁽²⁴⁾ Глед. тукъ § 24, стр. 156.

⁽²⁵⁾ Българ. Книжицы отъ февруарія 1858 год. стр. 95—96.